Ч. 30 (12.676). Львів, вівторок 10. лютого 1931. Opłata pocztowa opłacona ryczałtem. Рік LII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“ Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. перед полуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·00 зол., Чвертьрічно 15·00 „, Піврічно 30·00 „, Річно 60·00 „.
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голандії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Старими шляхами.

Промова посла д-ра В. Загайкевича при генеральній дебаті над бюджетом на р. 1931-32 на пленумі сойму в дні 5. лютого ц. р.

Високий Сойме!

Забираючи голос від Українського Клюбу, знаю, що не стрінуся у Вас з таким признанням, з яким стрінувся п. Певний, який твердив, що промовляє в імені українського населення Волині, ані теж зовсім не рахую на таке признання, тому, що і зміст моєї промови буде цілком інший (голос на лавках ББ: „Знаємо про це“). Вислала мене сюди не воля і розпорядження органів державної адміністрації, лише воля і потреби українського населення, яке має на устах і серці щось зовсім іншого, ніж пеани вдячности п. Певного. Українське громадянство, а також на мою думку, здорова частина цієї частини краю, яку хоче репрезентувати п. Певний, тверезо осуджує ролю і заяви такого українського посла, який увійшов до Сойму не з української національної листи, але з листи ББ. Тому не буду полемізувати з промовою п. Певного.

Хочу зайнятися бюджетом на тлі цілости господарських і політичних відносин та на ґрунті загальної політики уряду. Як представляються у Польщі господарські відносини, які хоч і входять до загальної світової господарської крізи, то проте своєю гострою формою є одним з безпосередніх наслідків системи правління в Польщі, та які довели народне господарство до упадку, а громадянство до руїни, — про це була вже тут і ще напевно буде нераз мова. Хочу торкнутися лише в загальних зарисах політики уряду і держави у відношенні до українського населення, до тої частини більше 30-міліонового народу, яка найшлася в границях польської держави, втративши право самовизначення. Ця політика є ясною і одностайною без огляду на те, в чиїх руках спочивала керма польського державного корабля, і завжди змагала до повної асиміляції українського народу. (Посол Радзівіл: „Нічого подібного“). Переходила влада з рук одних політичних партій в руки інших, змінялося партійне обличчя соймових більшостей, але супроти українського населення гасла і методи польської політики залишалися ті самі.

Історія нічого Вас, панове, не навчила. Болючі роки вашої неволі і неволі нашого народу та взаємини між цими двома народами, переплетені кривавою смугою у давньому минулому, кажуть про це аж надто проречисто. Вони кажуть м. ін. і про те, що бажання свободи і самостійного правно-державного існування народу не всилі вирвати ніяка сила. Тимчасом як Польща, якої речники голосили цілому світові гучне гасло „за нашу і вашу свободу“, а якої нинішнє покоління знає, що значить гіркий полин неволі, — як ця Польща, відзискавши свободу, відноситься до українського народу? Прошу панів, не хочу і не буду повторювати тут всіх тих справ, з якими ми часто виступали в соймах і на форумі громадського життя, але панове мусять зрозуміти одно: мусите ввійти в наше положення, мусите вдуматися в нашу психіку, мусите обхопити наше положення і цілість наших взаємин, а вкінці мусите зрозуміти, що українська проблема не є польською хатньою справою, але є отвертою актуальною європейською проблемою. (Пос. Бурда: „Є проблемою в совітській Росії“). — Стверджую не вперше і мабуть не в останнє, що овид пана посла дальше не сягає (оплески). — Те все мусите, панове, взяти під увагу, а тоді призадумайтеся, чи доцільною і розумною є польська політика, ведена відносно українського населення, яке живе в границях Польщі. Під цим кутом глядіть і оцінюйте будуччину, а також теперішні події.

Коротко лише згадаю, що земельна реформа дала нам напливову кольонізацію ззовні і так вже перелюднених земель, дала військове осадництво. В ділянці шкільництва спольщено три тисячі українських шкіл через введення польської мови навчання, або шляхом утраквізації, яку у відношенні до себе ви завзято поборювали, вважаючи її реакційним педаґоґічним нонсенсом. (Радзівіл: „А де були перед війною утраквістичні школи?“). Говорю про наші відносини і про відомі роки, а це вам, як політикові, речі знані. Позбавлювання українських дітей науки у своїй рідній мові; неприймання до державної служби українських сил, а в найкращому випадку перекидання їх у чисто польські околиці; забагнення справи українського університету у Львові і то в часі фламандизації університету в Ґандаві; льокавт і пролетаризація кількох тисяч українців, бувших функціонарів австрійської держави; зачинення около 400 церков українському населенню на Волині і Холмщині — як це все, мої панове, мусить відбитися на психіці українського народу?! Судівництво дало нам несчислені роки вязниці за всякий прояв української національної діяльности. З урядів щез слід української мови (переривання). Знищеної самоуправи досі не повернено, самоуправних законів не дається, тому, що, на вашу думку, вони могли би дати надто великий вплив місцевому українському населенню. Там, де при виборах до громадських рад українське населення дістало більшість, стільки разів переводиться нові вибори, поки не ввійде до громадської ради штучна польська більшість, а де цього не можна добути, настановлюється польського державного комісаря. Часто чуємо, що справедливі домагання і потреби українського населення находять заспокоєння (пос. Бурда: „Понад вашими головами“). Цю пісоньку чуємо від багатьох літ, а тимчасом, що ви дали і що даєте цьому народові? Пацифікацію і... (Оплески на лавках меншостей).

Нема більшої неправди, як пісонька про буцімто заспокоювання потреб українського населення, тому, що ці потреби, хочби навіть найсправедливіші, і хочби вони не мали з політикою нічого спільного, є оцінювані під кутом національної політики не в бюрах відповідних ресортових референтів, лише в бюрі начальника воєвідського виділу безпеки у Львові і в національному відділі міністерства внутрішніх справ. Через призму політики того відділу, отже під кутом виключно національно-політичним, розглядається і відкидається кожну нашу справу, хочби річ йшла про кредит для наших фінансових товариств. Супроти українського населення речником політики уряду — найбільш безпосереднім речником, бо в щоденних практичних справах — є міністерство внутрішніх справ зі всіми своїми органами. Воно може творити добро, але також і зло для населення. А щож говорити про дух, який панує в ділянці адміністрації, де сьогодні ще приноровлюють старий австрійський „каучуковий“ патент з 1854 р.? Що говорити про добродійства того міністерства і загальної адміністрації, коли вони спливають лише, у формі нечуваних, наче з рогу обильности, сипаних адміністраційних кар і в формі найрізнороднійших шикан у цій ділянці. Ми про це чимало разів казали, але завсіди без результату.

Говориться сьогодні про диктатуру Польщі, але це не є правильне окреслення справи. В Польщі нема одної диктатури, лише кожний староста, кожний поліціянт є диктатором, який собі інтерпретує закон по своїй вподобі. Змілітаризовано адміністрацію і до всіх ділянок громадського життя, а навіть в сферу виміру карної справедливости, ввійшла як домінуючий чинник — поліція. Доказом цього політичні і неполітичні карні розправи, які виявляють переможний вплив поліційно-слідчих відділів на хід слідства. Свідоме проволікання слідчого взяження, побої вязнів, система провокації, доведена до досконалости, і багато інших проявів поліційного духа...

Призадумайтеся, панове, над цим усім. Зрозумійте чейже, яким болючим є почуття громадянина другої кляси. Це треба зрозуміти, бо такий стан не може довго тривати. І тому ми, українські посли, в повній свідомості наших обовязків і відповідальности стверджуємо, що не для пустих скарг і жалів, але в найглибшому бажанні усунути зло і полекшити долю нашому народові задля дальшого його розвитку розпочали на парламентарній арені, та всіми іншими леґальними засобами громадського життя, боротьбу за права нашого народу. На жаль, всі наші зусилля на цьому терені залишилися без наслідку. Уряд і соймова більшість переходили до денного порядку над справами, які ми порушували, над нашими внесками і промовами. Чи дивниця, що серед таких відносин і таких умовин може не в одній душі зродитися сумнів в успішність боротьби на парляментарному терені, чи дивниця, що в імпульсивніщих одиницях може зродитися ідея якоїсь акції іншими шляхами і способами?

Переходжу оце до одної позиції в білянсі уряду на цей бюджетовий рік, великої і кривавої позиції, якої назви, панове, від мене домагаєтеся. Маю на увазі погроми українського населення, т. зв. пацифікацію. (Міністр внутрішніх справ Славой-Складковський: „Пане маршалку, протестую проти вислову „погроми“, тому, що це була акція державної влади“). Не буду, прошу панів, подрібно обговорювати цієї справи, бо про неї вже говорилося. (Голоси на лавках ББ: „Ми вже чули“), мушу лише звернути увагу на неправильне відношення до цієї справи з боку уряду та соймової більшости, і на факт, що цієї справи зовсім не полагодила заява п. міністра внутрішніх справ. Закинули нам опоненти, що ми говорили лише про саму т. зв. пацифікаційну акцію, а не говорили про її причини. Сягну дальше в глиб справи і стверджу, що панове не злобулися на те, щоби заглянути справді до джерела і дослідити, де коріння цієї траґедії (голос на лавках ББ: „В Берліні“). Причина у відносинах, серед яких живемо, та яких блідий нарис дають наші промови. Причина і джерело лежать у самій можливости того факту, що на тлі положення нашого народу зродилася думка, щоби поза леґальними засобами і поза парляментарним тереном шукати способів звернути увагу на умовини буття українського населення. Тут корінь лиха і тут початки цілої траґедії: що взагалі положення українського народу відкрило доступ для сумніву в успішність леґальних засобів і зродило розпуку, яка може підшептувати інші методи боротьби. Панове твердять, що акти саботажу є ділом одиниць, а українське населення, про якого льояльність, згоду і любов до вас співаєте пеани, не мало нічого спільного з саботажовою акцією. Чому в такому випадку ця масовість акції і чому т. зв. пацифікація оперлася на системі збірної відповідальности всіх сіл, та всіх одиниць і правних установ, які находяться на тому терені? Панове попали в суперечність, бо за вину одиниць, хочби навіть найчисленніших, потягнули до військово-політичної відповідальности кілька тисяч невинних людей. (В дальшому промовець пригадує характеристичні моменти т. зв. пацифікаційної акції, яких не наводимо з цензурних оглядів — Ред.)

На все маєте, панове, одну методу. Перед світом п. міністер Залеський, той клієнт Ліґи Націй, заявляє, що національні меншини в Польщі мають повні права і свободу національного розвитку. І в соймі чуємо ці слова. Ліквідація і нищення наших культурних, освітніх і економічних товариств, ліквідація Пласту, ліквідація українського середнього шкільництва — це докази свободи національного розвитку українського народу в Польщі. Для вас існує лише „режисерія Берліна“. Навіть актуальна справа автономії на Закарпатській Україні, це по вашо-

му нішо інше, як тільки закордонна інтрига проти Польщі. Одночасно Польща забуває свої міжнародні зобовязання, які були передумовою повискання нинішніх її границь. На такій плятформі, на якій свого часу станув тут у соймі бувший міністр Юзефський, ми з вами ніколи не договоримося. Це занадто погана інсинуація і вона настільки осмішує самих вас, що переходимо над нею до денного порядку. Ніяка чужа інтрига, лише живуча і незломна воля та свободолюбиве змагання українського народу є промотором наших думок і діл.

Українська проблема дозріває, як проблема, в якій заінтересована ціла Европа. Очі світа звернені на ці землі, де живе український нарід (голос: „Меґальоманія"). А у вас темнота і засліплення, з якого нішо ніколи вас не вилічить. Світ дивиться і бачить, що тут діється, не зважаючи навіть на арештування заграничних кореспондентів, які хотіли дослідити на місці справу останніх подій. Серед повені заперечень, насмішок і пристрасних атак чуємо інколи, як ось і нині з уст п. міністра внутрішніх справ, милозвучні слова про рівноправність всіх національностей у Польщі. Ці слова не мають для нас жадної вартости, бо є лише пустою формою, за якою криється гірка правда терпіння укр. народу.

Тому голосувати будемо проти бюджету.

Важний обовязок.

(З нагоди відкриття господарського курсу в Милованні.)

Президент Масарик подає в одній з численних розмов з газетними репортерами свій погляд на вагу здобування засобів для заспокоювання матеріяльних потреб. Він твердить, що це основа, на яку спирається національне освідомлення народніх мас і свобода народів.

„Свобода при пустому шлункові — каже він — не має найменшого значіння. Батьківщиною для бідного рільника є лише його хата. Він не журиться за ширшу батьківщину, коли діти примирають з голоду та ломляться морально в бідному середовищі. До таких людей не вільно звертатися з патріотичними фразами, бо такі кличі не мають для цих людей ніякого значіння. Треба для них щось зробити. Треба допомогти їм до добробуту. Тільки тоді дійдуть вони до нових горизонтів і до зовсім іншого національного освідомлення".

В наведених словах автор має на увазі перш за все господарську культуру села. Коли призадуматися над словами Масарика, цього знавця людської душі взагалі, а чеської зокрема і попри те кинути оком на наше село, на нашого робітника, то мимоволі насувається думка про те, що колиб Масарик побачив високе національне освідомлення і патріотизм нашого селянина, а одночасно нуждене його життя, то може змінив би свій погляд. А може й не мав би слів подиву, коли побачив би, що серед обставин такого нужденного життя складають отсі бідні селяни по золотому — по два на потреби „Рідної Школи" чи „Просвіти" у Львові, на будову Народніх Домів у свому селі, або коли побачив би, з яким нараженням себе йдуть вони сповняти свої національні обовязки при всяких інших нагодах. Здається, що може він змінив би тоді і свої погляди на те, що умовою патріотизму мусить бути матеріяльне забезпечення, а може сказав би, що це у нас вийнмок, який може заломитися.

З другої сторони мусів би він дуже здивуватися, що наша інтеліґенція, яка виросла з села і стала провідником народу, не дала нашому селу, нашому рільникові того, від чого зачали чехи своє відродження, не дала сільсько-господарської школи. На сім міліонів українського населення одна однісінька сирота, сіль. госп. школа „Просвіти" в Милованні.

Селянин не відмовляється зложити коляду чи дар при всяких нагодах на ґімназію, щоби в ній росли нові ряди інтеліґентів. Але інтеліґенція наша, вийшовши з народу, не може чомусь зрозуміти потреб села, не може спромогтися на те, щоби в сільсько-господарських школах виростали кадри фахово вишколених рільників, селянських інтеліґентів, не може подбати про те, щоби в одинокій Милованській школі лавки не світили пустками.

Не маю під рукою статистики, скільки учнів скінчило ту школу від 1912 року. За те їздячи по краю стрічаю абсольвентів цієї школи по наших селах на визначних становищах. Справники в кооперативах, чи голови надзірних рад, начальники громад, чи громадські секретарі, а вже безумовно ідейні провідники в хліборобській культурі, в організації для закупу сіялок, трієрів, помічних навозів. Ось яка ділянка їх праці по скінченні цієї школи. Мало їх ще по селах, бо мало є таких, що покінчили школу, бо мало дбаємо про те, щоби їх посилати до школи. Але, де вони є, там і працюють. Не маловажний це набуток для села, коли меткий і розвинений хлопець запізнається в школі за час однорічного побуту теоретично і практично з основними відомостями про хліборобство. Коли крім того вправиться в читанні, писанні і рахунковости, коли відкриється йому очі на вартість книжки, коли пошириться його світогляд, коли скристалізується характер, словом коли він перейде практику в кооперативній крамниці, молочарні, касі, коли навчиться виступати публично.

А тимчасом не можна було в минулому році під зиму відкрити оголошеного річного курсу, бо учнів було замало. Треба було відложити його відкриття аж до першого березня цього року. Та що буде, коли й тепер не буде учнів? Хіба „Просвіта" не будувала цієї школи і не посвятила цілий милованський маєток і доходи з нього для школи на те, щоби школа світила пустками серед міліонів хліборобського населення.

Правдою є, що місячна оплата за харч в квоті 5 дол. для селянина в сьогоднішніх часах скрута за тяжка. Але тоді могли би пітни з допомогою читальня, кооператива. Отже установи могли би створити субвенції чи позички на ту ціль.

Хоч у даному випадку говоримо про цю одну школу, то рівночасно порушуємо ширше питання виховання села взагалі. Коли кажемо про реальну працю в селі, то мусимо рахуватися з тим, що не буде зорганізованого села, коли не буде підготовки для збільшення свідомих робітників на селі, що булиб здатні до двигнення господарської культури при допомозі сільсько-господарських шкіл, курсів, науки і т. д. Сьогодні агрономи втікають на чужину, бо для них немає у нас праці. А завтра готове почнеться у нас те, про що говорить Масарик і тоді не поможуть нарікання, що село не почувається до обовязку реаґувати на всякі національно-громадські справи.

М. Творидло.

З Канади.

Український різдвяний концерт у Вінніпеґу, Манітоба. — Промова посадника міста. — Виступ славної вінніпеґської військової орхестри.

Читаємо в ґазеті „Канадійський Українець":

В неділю, 11. січня, відбувся в Інституті „Просвіти" у Вінніпеґу, Манітоба, прегарний різдвяний концерт, який був безперечно найкращим у біжучому сезоні. Це завдячує Інститут передовсім славній вінніпеґській військовій орхестрі Принсес Петс. Про дозвіл з Оттави на виступ цеї орхестри в Інституті постарався п. Вебб, майор Вінніпеґу. Орхестра Принсес Петс вважається найкращою на цілу Канаду і другою з ряду на цілому континенті Америки. Саме вона виступала разом з українським хором під управою проф. Евгена Турули на недавньому великому лікарському зїзді у Вінніпеґу.

Вступне слово на концерті виголосив п. Вебб, котрого появу привитала публика щирими оплесками. Посадник побажав українцям в імени міста і загалу його жителів щасливого Нового Року. Сказав теж кілька слів признання на адресу орхестри, що у свому повному складі вже була на сцені готова до концерту. Червоні святочні уніформи музикантів з ґальовими нараменниками і пасами та лискучими інструментами перемінили простору сцену Інституту в один пишний мальовничий образ.

Після бесіди посадника виступив на підвищення капітан Т. В. Джеймс, диригент орхестри і — поплили звуки українського сокільського гимну. Здається, що й українським музикантам годі булоб віддати яркіше всю бадьорість і силу цього маршу. Одушевленню публики не було міри.

На дальшу концертову програму орхестра склалися: увертюра з опери „Вільгельм Тель", українська музика до танцю „Катерина", яку на загальне бажання публики повторено; „Ляльчин Дім", „Пікольо" — сольо капітана Моррета, уривок з опери „Самсон", весела композиція Бейліса „Світгарт" і словенський танець. Музика була дійсно знаменита, настрій публики також, і враження з того концерту залишилося дійсно святочне, небуденне. В імени Інституту дякував прилюдно орхестрі за цю її розкішну несподіванку член управи Інституту, п. Барицький.

Другу частину програми виповнили картини з подій Різдва Христового. Серед урочистої тиші на салі розкрилась занавіса й очам публики представилася хвиля Рождества Христа. На

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА" З ДНЯ 10. ЛЮТОГО 1931.

ГАЛАКТІОН ЧІПКА.

У ВИРІ КАРНАВАЛІВ.

I.

Карнавал! Маґічне слово, на звук якого бється живіше серце, запалюються огники в очах, починають підскакувати ноги. Мало це слово вплив і на мене, але направду вже дуже-дуже давно, бо ще перед війною. Підчас війни не мав я карнавалів, а після війни карнавали не були вже для мене. Те, що зростало зі мною — не дуже квапилось до танцю, а те, що потім підросло, не дуже квапилось до танцю зі мною. А я сам я... Ні вбрання, ні грошей.

Вернув з війни не як меншість, а як більшість: без капіталів і з надією, що швидко буде ліпше.

Тому як і коли забіг на які вечерниці, то так, як по вогонь, а як і коли затанцював, то вибирав менше освічений кутик.

Не мав я після війни карнавалу і всі дані вказують на те, що вже не буду його мати. Хіба, що...

„Запряжу чотири коні
У шори нові,
Та поїду здоганяти
Літа молодії"..

Але ні таких коней, якими колись їздили, ні калинових мостів, де колись люди здоганяли свою молодість Львівським „фякром" далеко не заїдеш, а хочби я заїхав, то нинішні мости не видержать темпа. Адже вони вже стільки літ ждуть на направу, не кажу калиновим деревом, але бодай осичиною. Ждуть, а справа кінчиться на дороговім податку.

Треба молодість пустити, нехай собі тікає, а самому вернутися до колишніх спогадів і до нинішніх помічень.

Пригадую собі...

Баль медиків, баль „Основи" стрясав дрімоту з очей передвоєнної Галичини. В усіх селах і місточках готувалися Всечесніші чи Високоповажані на виїзд до Львова „з родиною". Так стояло на запрошенні, так було і в дійсності. Дочки для забави, мама для опіки і конечних інформацій, а батько для підмоги безгрішних соколиків при буфеті.

Все потім відбувалося згідно з програмою.

Дочки бавилися до білого рана, бо хоч і тоді бували нецікаві дівчата, але забавовий комітет дбав про те, щоби ніхто не петрушкував. Як тільки котрась панночка не діждалася доброві́льного дансера, підбігав комітетовий і справа була поладнана. Після такого балю дочка мала що згадувати, а мама хвалилися: „З Люсечкою найгарніші хлопці танцювали"... Колиж дівчина була гарна, то також мала спомини, а мама право до гордости: „З Нусечкою не потребували комітетові танцювати. Хлопці сісти не давали!".

Попід стінами — два ряди крісел. На тих кріслах — опіки, спершу мовчазні — бо оглядали, пізніше говіркі — бо познайомились і вже оглянули, над раном знову мовчазні — бо вже дрімали. Будила їх досвітна коломийка, яка витягала останні жили з музики, останні сили з танцюючих і останні порохи з підлоги. Скочні звуки національного танку, громовий голос аранжера і жизнерадісний голубець перериває навіть найсильніший сон. Наступав тоді останній перегляд „укінчених" і тих „на укінченні", коротке, але солідне зітхання до патрона родинного огнища і... баль кінчився.

За той час живитель родини урядував при буфеті. Жаден з них не вибирався на вечерниці без зайвого ґрейцара (пшениця по 20 кор.!) і без охоти „поговорити" то з цим то з тим.

Тож як вже приїхав, чи прийшов — було цієї „балачки", доки стало буфету. Здибалися давні товариші після довгої розлуки, навязувались нові знайомства, а й молодь час-до-часу заглядала сюди. Пізнавши дочку і маму, пізнавала ще й голову родини і нерідко аж тут рішалася на поважний крок у напрямі вівтаря.

Підчас перерв у танцю наступала вокальна точка при буфеті і тоді нерідко батько родини пригадував собі молоді літа...

„По синьому морю"... — коли був тенор

„А в другу, другую-ю-ю ту-ґу-ґую дівчи-ґи-ґи-ну"... — коли був барітон.

А потім „Над Прутом у лузі" — для сентименту, „Крилець, Крилець" — для підбадьорення і „Кришталева чаша" — для піддержання сил. Не довго це все тривало. Стоустий і стоногий аранжер не міг позволити, щоб жіноцтво нудилось...

— Прошу просити до лянсієра! — гремів забігаючи до кожної кімнати.

Молодь уважала це за наказ, і швидко зни-

:зі сірих, вкритих віковим мохом мурів Вефлеємської стайні лежить у яслах Дитятко. В його головах сидить Божа Мати, а біля неї стоїть, спершись на палиці, старенький Йосиф. З другої сторони ясел — осел і віл огрівають своїм теплим подихом Ісуса. Серед нічної темряви видніє лад яслами промінистя стать ангела, а в облаках являється ясна зоря. Укритий за кулісами мішаний хор Інституту співає „Слава во вишніх Богу". Появляються три царі і стають навколішках перед Ісусом з дарами та поклоном. А далі переходять попри ясла вбогі пастухи, даруючи від себе ягнята Новонародженому. Свята Родина лишається сама у стайні. Сон їх огортає. З неба злітає ангел, будить дотиком Йосифа, остерігає його перед злобним Іродом і каже втікати з Вефлеєму. Марія сидить на ослі з Дитятком, а св. Йосиф веде звіря за поводи. Останній образ відтворив сцену погоні Іродових посіпак за Ісусом. Ріжнобарвне електричне освітлення, як теж спеціяльно до тих картин мальована сценерія гарно доповняли цілість картини. Аранжером був п. Барицький. Хор Інституту під дириґентурою п. Лаха співав цілий час ходу картин відповідні коляди, що ілюстрували події на сцені. Хор Інституту славиться колядками віддавна і виступ славної орхестри Принсес Пете не затьмив і цеї другої частини концерту.

На почесних місцях було серед публики кілька англійських родин і ґрупа українців з полку віннипеґських гренадієрів у парадних одностроях.

Виступ орхестри Принсес Пете в Інституті був повною несподіванкою для всіх присутніх, а навіть для самого Інституту. Це, здається, було задумане як новорічна несподіванка майора Вебба для українців міста Віннипеґу. Вона вдалась на всі сто відсотків. Публики було повнимповно, як звичайно на всіх недільних концертах Інституту.

ОСТАННІ ВІСТИ

СОЙМ.

Бійки й авантюри.

У суботу сойм полагоджував бюджети. У дискусії над бюджетом мін-ства хліборобства пос. Ткачук (комуніст) каже, що як представник революційних польських, українських і білоруських селян голосуватиме проти бюджету. (Гамір, протести). Тому, що той посол мав говорити лише 8 хвиль, марш. Світальський візвав його, щоби скінчив. Коли пос. Ткачук запротестував, марш. Світальський виключив його зі засідання. Пос. Ткачук і дальше говорив. Маршал запропонував виключити його на місяць. Сойм ухвалив це. Тимчасом до Ткачука підійшов пос. Скрипник (ББ, ґрупа Петі Певного) і вдарив його та сказав: Це маєш від українців. (Заг. крик). Голос: Він його вдарив. Марш: Я не бачив, розглягну цю справу. Далі говорив пос. Понятовський (ББ) про постуляти хліборобства. Маршал стверджує тепер, що пос. Скрипник ударив пос. Ткачука і за це виключає пос. Скрипника зі засідання.

Під кінець дискусії над бюджетом хліборобства говорив мін. Янта-Полчинський, що зсумував вислідн нарад над тим бюджетом.

Опісля приступили до бюджету мін-ства військових справ. Референт пос. Перкович (ББ) апелював, щоби сойм не зменшував того бюджету. У дискусії пос. Арцішевський (ППС) сказав, що керовники війська звертають більше увагу на особисті справи ніж на озброєння. Це наслідок того, що міністр військових справ є рівночасно ґен. інспектором армії, прем'єром і диктатором і не може присвятитися армії, як ялося би. (Крик, гамір).

Пос. Руг (Стр. Хл.) говорив про поведінку старшин у Бересті та порівнював із поведінкою польських старшин із 1801., коли то ґен. Князевич усунув із війська двох старшин, що надужили своєї старшинської чести. Старшин не ялося уживати як вязничних дозорців. (Маршал прикликає бесідника до порядку за слова: „зганьблення однострою", „знущання"). Підчас промови пос. Ґаліци (ББ), який закидав ендекам, що наслідком їх поведінки розвязали сх. леґіон у 1914 р., пос. Кавецький (НД) крикнув: Ви пахолки, бо ви пішли з німцями! За це пос. ББ. Біркенмаєр і Голувко хотіли побити його. Пос. Кавецький зорієнтувався і відскочив. Гамір не вгавав і далі. Прийшло до бійки між послами ББ і Нар. Клюбу. Маршал взиває до порядку, дзвонить. Посла Біркенмаєра записав до протоколу.

Як галас притих, пос. Ґаліца докінчив промову. Потім говорив віцеміністр військових справ ґен. Конажевський. Він сказав, що військових обидили слова пос. Арцішевського, буцімто марш. Пілсудський як перетяжений працею не може якслід кермувати мін-ством військових справ. Пілсудський є ґеній, це признає Европа, лише в Польщі є люди, що сумніваються в цьому.

Пос. Чапінський (ППС) каже, що його партія стоїть на ґрунті оборони держави, тому голосуватиме за законом про побір рекрута. Одначе війська не вільно вживати для таких річей, як Берестя та пацифікація.

Проект закону прийняли в 2. і 3. читанні.

Після обідової перерви полагодили бюджет мін-ства почти й телеграфу та праці й сусп. опіки. Бюджет мін-ства закордонних справ реферував пос. Дибоський (ББ). Каже, що польська закордонна пропаґанда стрічається з труднощами не лише протипропаґанди, а й тому, що в Польщі не всі почуваються до відповідальности за це, як зображують Польщу за кордоном. Бесідник покликується на 4-мовну брошуру з інтерпеляцією ППС у справі Берестя, яку кольпортовано підчас сесії в Женеві.

РОЗПРАВА ПРОТИ ДІЯЧІВ ЦЕНТРОЛІВУ ПЕРЕРВАНА.

У суботу на варшавському процесі Центроліву обор. адв. Гонігвіль повідомив, що лава оборонців на осн. 42. § карн. поступовання вносить вилучити предсідника Наймана, бо він на розправі утруднював свідкам зізнання іронічними замітками. Це торкається наглої смерти адв. Корнфельда. Прокуратор відповів, що відомо є, що адв. Корнфельд був хорий, тому заявляється проти внесення. Адв. Рудзінський поставив внесення відложити розправу з причини недуги обв. д-ра Будзінської-Тилицької. Предсідник повідомив на осн. лікарського свідоцтва, що оба Будзінська-Тилицька хора, тому перериває розправу до вівтірка.

Відгомін у соймі.

У суботу опозиція поставила у соймі внесення в справі процесу Центроліву. Внескодавці добачують причину наглої смерти адв. Корнфельда в цьому, що предс. Найман невідповідно вів розправу. Це кидає погане світло на польське судівництво. Внескодавці домагаються зміни суд. устрою так, щоби президентів і віцепрезидентів не іменовано, а щоби їх вибирали судові колеґії.

кала з привітних буфетових кімнат. На місці оставали тільки старші чини, а й ті час від часу підходили поглянути „як то тепер бавляться". Переконавшись, що таксамо як за їхніх часів — вертали на свої засиджені місця.

Хіба якийсь дуже святочний кадриль вивабив і тих „засиджених" на салю. Одні ставали до танцю, другі попід стіни і — відбувалася одна з найважніших дій балевої песи.

Лянсіє(р), кадриль, ґальопка, мазурка, польки — все це нині небіщики. Грали їм над передчасною могилою саксофони, банджії і інші дивовижні інструменти, яких ні назви ні призначення не знаю. За домовиною йшли фокстроти, веммельтроти, тустепи, онстепи і танґа, а похоронну промову виголосив мурин з країни долара.

Коломийка і вальс ще не вмерли, але вже ледви клигають. Першу спас національний сентимент, другий живе надією на ліпші часи. Вірить, що люди знову вернуться до людських мельодій і людських рухів.

Може й вернуть...

А тимчасом наслідники старих танців панують щасливо в балевих салях. Збиті в непроглядну гущу витупують танцюючі европейці зовсім як кавові горожани Мексика, чи чорні мешканці Конґа. На жаль, до цілости своєрідного образка бракує екзотичної обстановки і підхожих костюмів. Був час, коли жіноцтво (зовсім врештою льоґічно!) хотіло трохи достосуватися до стилю і підняло з гори та з долини свої сукні. Образ вийшов мало що не повний, бо сукні чимраз більше ообалися подібні до „сукоњ" елеганток знад Конґа. Сьогорічна мода скасувала помітне скорочення спідниць, позволяючи за те на ще поважніші декольтажі.

(В тім місці мого фейлетону повстала дискусія, як буде по українськи „декольт". Вигринуло три пропозиції: „обнага", пазушник" і „розхріст". Не знаю на котру рішитися, хоч усі вони добрі і тому вживатиму чужого вислову, а читачі нехай собі вставлять котрийсь із новотворів!).

Отже декольти цього року визначні, а спідниці довгі і широкі. Через те всі муринські танці повинні б відпасти, бо стиль уборів не відповідає стилеві танців.

Нова мода трохи — на мою думку — кривдить жіноцтво. Серед балевого стиску, коли пара при парі танцює спрасована як оселедці в бочці — тяжко буде подивляти дорогі тоалети. Те, що буде — не буде вбране, а те, що буде вбране — не буде видно.

Що воно так дійсно є, наведу один приклад: Вернув чоловік з одного бенкету, а жінка питає:

— Якіж тоалети мали пані?

— Не можу тобі сказати, бо не бачив. Ми весь час сиділи за столом і те, що виставало понад стіл не було зовсім убране, а під стіл я не мав як заглянути...

Ясна річ, що жінка не могла бути вдоволена з такої відповіді.

Тому раджу всім чоловікам, які ходять на бенкети самі, щоби робили в той спосіб:

— Пані, будь ласка, встаньте зза столя, щоби я міг сказати жінці в чім ви вбрані!

—o—

ЗАЛІЗНИЧІ КАТАСТРОФИ.

На залізничім двірці у Кракові.

У суботу в год. 5.30 рано на стації в Кракові зударився поспішний поїзд із Варшави із поспішним поїздом, що їхав з краківського двірця в напрямі Катовиці-Берлін. Обі льокомотиви стачули дуба й упали на шлях, тендер варшавського поїзду розтріскаший, почт. ваґон і два ос. ваґони варшавського поїзду роздавлені. Вбитих було 6 людей, у цьому 3 залізничники, 2 почтовці, 1 подорожній. Тяжко ранених подорожніх 4, легко ранених 20. (Між ними сойм. посол Гіля). Втрат є на 200.000 зол. Спричинив катастрофу дижурний руху на двірці, Дуда. Він поклався спати, а службу передав урядовцеві Охманському. Охманський пустив поїзд ч. 304 по I. шинах, а не повідомив про це дижурного руху на пересувнім двірці. Тому той дижурний думав, що шлях вільний і пустив поїзд ч. 5. Дуду й Охманського арештували.

На стації в Тисьмениці й Блешні.

У суботу вночі була залізнича катастрофа між ст. Тисьмениця-Палагичі (шляху Станиславів-Чортків). Коли станиславівський поїзд виїздив зі стації Тисьмениця нараз від ст. Палагичі зїхало кілька ваґонів і наїхали на задні ваґони того поїзду. Три ост. ваґони ос. поїзду ушкоджені. Жертв у людях не було.

На ст. Блешно (шл. Ченстохова-Герби Шлеські) вискочило 10 товарових ваґонів, 5 розбилося.

—o—

ЛИСТАР, ЩО УКРАВ АМЕР. ЛИСТИ.

Слідчий виділ у Львові арештував 25-літнього листаря Сидора Щурка (На Блоне 28) під закидом крадіжі американських листів. В хаті Щурка найшли кількадесять коверт з американських листів. Щурек признався, що вкрав загалом 600 ам. долярів. Одначе він мусів украсти далеко більше. В деяких листах, як виходить зі змісту, було навіть по 100 долярів, а були це пересилки **американських українців для жертв „пацифікації“ Сх. Галичини.**

ЗАСТРІЛИВСЯ ПОЛІЦАЙ.

У лісі в Лисиничах (біля Львова) найшли трупа поліцая Каз. Вандасевича, що там застрілився. Вандасевич по фаху кравець, був тепер у стані поліційної резерви. Тому три тижні дістав був відпустку для порятування здоровля, а в дні, в якім відпустка кінчилася, застрілився.

СПОРТ

Міжнародні гокейові змагання в Криниці.

Субота, 7. лютого.
Канада-Австрія 8:0 (0:0, 7:0, 1:0).
Зл. Держави-Польща 1:0 (0:0, 1:0, 0:0).
Швеція-Чехословаччина 1:0 (0:0, 0:0, 1:0).

Мадярщина здобула чашу Залеського.

У суботу вечором відбулися ост. змагання за чашу мін. Залеського („нагоорода розради“) між Мадярщиною і Францією з вислідом: 1:0 (0:0, 0:0, 1:0). Ворота, рішаючі про побіду, стрілив в ост. мінуті гри Міндер. Суддював Сем (ЧСР). Так Мадярщина здобула чашу уфундовану мін. Залеським.

Останній день змагань.

Неділя, 8. лютого.
Австрія-Швеція 1:0 (0:0, 1:0, 0:0)
Чехословаччина-Польща 0:0.
Канада-Зл. Держави 2:0 (1:0, 0:0, 1:0).
Мистецтво світа: Канада 9 пунктів.
Мистецтво Европи на основі пунктів припало Австрії — 4 пункти.
Віцемистецтво Европи Польщі — 3 пункти.
Чехословаччина — 3 пункти.
Швеція — 3 пункти.

Ґаківка у Львові.

Неділя, 8. лютого.
Чорні-Погонь II. 1:0 (1:0, 0:0, 0:0).
Львовянка-Лехія 1:1 (0:0, 1:0, 0:1).

НОВИНКИ

— **Конфіската „Діла“.** Попереднє (29.) число „Діла“ підпало конфіскаті за одну новинку. Це вже 9-а з черги конфіската нашого орґану в цьому році.

— **Арештування.** Дня 5. лютого ц. р. арештувала місцева поліція в Раю, п. Бережани абс. техн. Осипа Барана і його сестру Марусю. В їх домі переведено дворазову ревізію, але нічого не знайдено.

— **До ювилею Митрополита Шептицького.** З приводу ювилею Митр. Шептицького появилося в Каттерні коло Бреслява окреме, ювилейне число католицького журналу „West-östlicher Weg“, присвяченого східним справам (чч. 9—10 за вересень-жовтень 1930). В числі, прикрашенім удатною знимкою Ювилята, надруковані після редакційного вступу три статті проф. Д. Дорошенка (Митр. Шептицький і Україна), о. д-ра П. Вергуна (Митр. Ш. і українська греко-кат. церква) і д-ра З. Кузелі про культурну діяльність Митрополита, які появилися теж окремою книжкою п. з. „Життя й діяльність Митрополита Андрія ґрафа Шептицького“ (Leben und Wirken des Metropoliten Andreas Graf Scheptyckyj. Ґльоґав 1930. Стор. 32), накладом д-ра Вергуна.

— **Українїка в чужій пресі.** Д-р Петро Вергун помістив у грудні м. р. дві обширні статті про Україну, а саме: „Christentum und Kirche unter den Ukrainern“ (в „Deutsche Illustr. Rundschau“, Мюнхен) і Die Geschichtliche Entwicklung der Ukraine (в „Augsburger Postzeitung). Перша стаття ілюстрована й подає карту України. — „Deutsche Rundschau“ з 8. серпня м. р. містить статтю д-ра Зенона Кузелі про українську мову (Die ukrainische Sprache), яку передрукував м. і. „Букарестер Таґеблят“. — Берлінський лікар-українець д-р Опанас Шевчукевич оголосив у 42 ч. „Deutsche Welle“ з 17. X. 1930 з нагоди свого викладу в „Рундфунку“ про Буковину нарис: „Der Erlösungstraum“, ілюстрований знимками з його різьбарських праць. — Д-р Г. Райхард помістив у журналі „Das freie Deutschland“ (ч. 4 з 25. X. 1930) обширну статтю про українців („Die ukrainische Minderheit in Polen“). — В листопадовому числі журналу „Neue Revue“ появився авторизований переклад д-ра М. Бардаха: J. Smolytsch, Die Macht des Schweigens“. З. К.

— **Конфіската „Роботніка“.** Трицятьдевяте число варшавського „Роботніка“ підпало конфіскаті за поданий зміст промови українського посла Кузика в польському соймі в справі „пацифікації“ Сх. Галичини.

— **І таке буває.** В селі Ярчівцях, пов. Зборів, селяни, стариннім звичаєм, палили в ночі на дорозі за селом сіно і солому, яка на Різдво і Йорданське Свято була на столах у селянських хатах. Поліцай Ольшевський чомусь не сподобав собі цей звичай і розганяв селян та казав погасити вогні. Поліцай арештував парубка Кобзистого.

— **Смерть француза, приятеля Марка Вовчка.** Дня 6. грудня 1930. в Парижі помер Люї Жюль Гетцель, почесний голова Союзу французьких книгарів, сеніор французьких видавців. Покійний родився 1847 р., був сином письменника, який писав під псевдонімом „Сталь“. Цей Сталь переклав на французьку мову „Марусю“ Марка Вовчка. Марко Вовчок до кінця життя жила в приязні з родиною Гетцелів. В архіві Гетцелів переховуються цінні листи Марка Вовчка. Згаданий переклад твору Марка Вовчка діждався у Франції кількадесять видань і його досі вживають у французьких жіночих школах як шкільну лектуру.

— **Театральна маскарада в Станиславові.** Симпатична дружина „Театру ім. Тобілевича“ влаштовує дня 14. ц. м. у Станиславові масковий баль. Крім похвальної мети — збірки на підмогу театрові, який находиться в скрутних обставинах, цей баль притягне широке коло громадян спрагнених приємної та інтеліґентної розривки. Відомо, скільки темпераменту та гумору вміють внести артисти в кожну забаву. У станиславівськім цьогорічнім карнавалі театральна маскарада буде головною атракцією. Комітет складений із діяльних громадян Станиславова робить заходи, щоби цей вечір удався якнайкраще.

— **Нафтова афера.** У Бориславі на шкоду фірми „Ґаліція“ викрито обманства на суму 21.5000 дол. Крадежі доконали так, що замість нафти помпували воду. Арештовані: Зен. Коляж, бувш. урядовець „Ґаліції“, Шуцман, орендатор копальні „Марина“, Мавр. і Ізидор Шуцман та Гавптман.

— **Арештування свідка в судовій салі.** Другого дня розправи проти здогадного вбивника Андрія Бориски зі Старого Села арештовано в салі розправ львівського суду свідка Михайла Черепика, бо виявилось, що він зізнає фальшиво. Його судитимуть за обман, бо підозрівають, що його підкупив батько підсудного Кондришина.

— **Знов сензаційний процес у Львові.** В літі мин. року в одній віллі в Закопанім літники почули відгомін стрілу і за хвилину найшли Олену Богданову із Загайкевичів на землі з простріленою головою. Біля неї стояв на вколішках її чоловік, який начебто рятував жінку. Жінка скоро померла, а підозріння в убивстві впало на її чоловіка Константина Богдана. Слідство виявило, що це подружжя жило у незгоді, що чоловік погрожував жінці револьвером і що годину перед траґічним випадком Константин Богдан мав із жінкою сильну суперечку, бо жінка докоряла йому, що він має любовниць і лишає її саму дома. В понеділок 9. ц. м. розправа перед львівським судом присяглих вияснить цю траґедію.

— **Бувають вдячні люди.** Песимісти говорять, що світ повний невдячности і зла. Але вистар-

---

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 10. ЛЮТОГО 1931.

З. БИЧ.

3)

Тиждень в Ен Арборі.

Мальовані пси і дерев'яні коні.

На порожнім місці між супротивниками вибігає один пес, потім другий і третій. Пси люблять хлопців, бо хлопці люблять псів. З обох боків чути свисти та накликування. Пси стають на середині і не знають куди йти. Аж ось один пес дався привабити софоморами. Кілька рук простяглося до нього. Він махає хвостом і радується враз з хлопцями. Але біля нього вже стоїть кілька софоморів з діжчиною червоної фарби і малюють його. Пес вихоплюється їм із рук і біжить на другий бік, де фроші малюють його на зелено.

Така біганина з одного боку на другий повторюється кілька разів і бідні собаки аж стікають зеленою і червоною фарбою. Це не заколочує їх радости.

Враз з псами бігають малі хлопці. Вони теж горді, коли в них лице, руки, ба, ціле вбрання похляпане фарбами.

Ось вам перша спроба.

На площу між обома супротивниками висувають кільканацять дерев'яних коней. Це округлі, слизькі колоди на високих ногах. На ті колоди сідають напроти себе один фрош і один софомор, а в руки дають їм мішки до половини наповнені сіном. На коні трудно вдержатися, бо слизький. Треба триматися одною рукою. Річ у тім, щоб ударити противника так, щоби він злетів на землю, а ви, щоби не злетіли.

Все готове. Двацять чи трицять пар сидить на конях і жде вистрілу на знак, що боротьба почалася.

Вступний змаг.

Стоїте напроти одної пари. Два хлопці мабуть двацятилітні, на два метри високі, здорові, мускулисті, один червоний, другий зелений, сидять на коні напроти себе і кожний стискає в руках мішок та глядить на противника і міркує, якби то скорше після вистрілу вдарити його так, щоби той упав на землю.

Ось чуєте вистріл. Ви бачите, що фрош випередив софомора і так ударив його, що той перекинувся під коня, але з коня не впав. Одначе від розмаху фрош стратив рівновагу і опинився, так само як його противник, під конем. Оба держаться коня ногами і одною рукою, а другою рукою держать мішок. Та на нещастя, мішок фроша дістався йому між коліна і він не годен ним орудувати. Софомор вперто махає мішком, часом влучить противника, по голові, то по колінах. Фрош пручається, щоб видобути свій мішок, але в цей мент ударений противником, тратить хват ногами і паде на землю.

На площі крик, — з одного боку радости, з другого боку розпуки.

Майже на цілій лінії перемогли софомори і виграли один пункт.

Наступають другі змагання.

Другий і третій змаг.

На середину площі виносять кількадесять сильних дрючків, на метер довгих. Обі сторони вибирають противників, найсильніших хлопців, які мають боротися, доки один одному не вирве в рук дрючка. Боротьба триває двацять хвилин.

І знов ваше око любується видом противників, обнажених до пояса, як уставляються в ряд і ждуть на знак.

Чути вистріл і починаються змагання. Все поле покрите борцями. Одні ще стоять на ногах, другі качаються по траві, а інші, як побідники тримають дрючки в руках. Боротьба заїла. Бачите напружені мязи і чуєте стогони. Одні вже побідили, а другі ще борикаються і качаються по траві аж під ваші ноги.

Двацять хвилин минає. Боротьба скінчена. Знов софомори виграли. Наступають треті та останні змагання.

На площі стоять три великі телеґрафічні стовпи, вкопані в землю в деякім віддаленні один від одного, а на вершку кожного стовпа повіває прапор. Фроші діляться на три рівні ґрупи, по тисячу люда, обступають стовпи і стають готові до оборони. Софомори стоять у віддаленні і ведуть раду, на який стовп спершу напасти, щоб зірвати з вершка прапор. Знов боротьба триває двацять хвилин.

З гуком вистрілу біжить юрба софоморів в напрямі до крайнього стовпа, але нагло звертає в бік і атакує середній.

Счинилася страшна метушня. Одні повалю-

чить приглянутись життю ближче, то завважимо, що в людині живуть в душі добрі прикмети, здібність до жертви і вдячности. Про це говорить хочби такий факт: Перед 30 роками в селі Нешаві над російсько-німецьким кордоном явився російський політичний утікач Якубовський з Ломжі і просив селян, щоби вони накормили його і безплатно перевезли через кордонну ріку, бо інакше його жде висилка в Сибір. Деякі селяни боялись допомогти йому, щоб не мати клопоту з поліцією, деякі вимагали грошей. Якубовський не мав грошей і був просто з розпуці. Тільки один селянин Рачик змилосердився над збігцем, погостив його, дав йому на дорогу свій кожух, бо була зима, а потім безплатно перевіз човном через кордонну ріку, очевидно, оминаючи сторожу і наражуючи самого себе на небезпеку. Минуло трицять літ. До села Нешави приїхав на днях багатий американець Якубовський, запитав де мешкає селянин Рачик і йому відповіли, що Рачик помер підчас війни. Американець відшукав дочку Рачика, розказав їй, що її батько перед 30 роками став йому у пригоді, виратував з біди і тому він тепер дає з вдячности 10 тисяч долярів для його дочки, а тисячу долярів на здвигнення памятника на гробі Рачика. Так воно і сталось.

— **Роковини смерти Достоєвського.** Дня 9. лютого минає 50 літ від смерти великого російського письменника Достоєвського. Помер він у Петрограді. Російський літературний світ готовиться до великого свята з нагоди цих сумних роковин.

— **Пияниці, їдьте до Дортмунду!** „Інститут фізіольогії праці" в Дортмунді хотів дослідити вплив алькоголю на працездатність і фізичний стан людини, тому оголосив у часописах, що хто любить пиво, може щодня випити в цім інституті безплатно 14 фляшок найліпшого пива і ще за це дістане денно заплату по 10 марок, але за те мусить позволити робити експерименти над станом його мозку і мязів після цієї пиятики. Досі зголосилось майже 1000 аматорів пива, а може зголоситься ще більше.

— **Еспанські університети замкнені.** Декретом міністерства замкнено всі еспанські університети на один місяць. Сталось це тому, що серед студентства зростали настрої ворожі до теперішнього уряду. Рівночасно подають, що від 15. ц. м. в Еспанії буде скасований стан облоги та знесена цензура.

— **Теорія релятивности також релятивна?** Професор Айнштайн, творець теорії релятивности у своїм викладі в Пасадоні в Каліфорнії сказав між іншим, що основні тези його теорії релятивности його вже не вдоволяють і вимагають ревізії та дальшого розвитку. Нова його теорія буде збудована на дослідах каліфорнійського астронома Гублера і фізика Польнава. Айнштайн сказав, що у всякому разі нове розуміння космосу та простору не матиме нічого спільного із давною вірою в симетричний сферичний простір, який визнавали старі теорії.

— **Пошлюбна ніч в арешті.** Багатий француз Альдюбер женився і з радости, що йому вдалось здобути гарненьку жіночку, зараз по шлюбі запросив собі до реставрації в Парижі своїх приятелів та почав забавлятись з жінкою і з приятелями. За кілька годин пиятики веселі приятелі і сам жених лежали у мальовничих позах під столом, а пан Альдюбер з насолодою оповідав яка то його жінка гарна і якто приятелі повинні завидувати, що він зараз іде з жінкою додому, де жде його пошлюбна ніч. Але покищо в реставрації було душно, горячо і пан Альдюбер встав зпід стола і сказав жінці, що вийде на вулицю дихнути свіжим повітрям та полагодити ріжні справи. На вулиці молодому зовсім замакітрилось в голові, він, походивши трошки, забув зовсім як називається реставрація, де він лишив жінку і приятелів, почав з прохожими авантюру, а поліція, побачивши, що він пяний, взяла його на автомобіль і замкнула до арешту. Бідний Альдюбер провів пошлюбну ніч за кратами, виспався і аж тоді пригадав собі, де його жінка, вийшов на волю, заплативши кару за авантюри.

— **Розстріляли бандита.** Бандит Северин Джованні протягом 10 літ нападав на багатих людей в Буенос Айресі і мав стільки грошей, що жив як князь і казав титулувати себе князем. Але минулого місяця його окружила поліція. Він боронився до остаточности, вбив 2-ох поліцаїв і дав себе арештувати аж тоді, як вистріляв останній набій. Його засудили на смерть. Вислухавши смертний присуд, Джіованні всміхнувся і сказав гордо: „Для мене життя було грою. Я все грав і вигравав, то можу раз програти одну й останню ставку". Так само стоячи під муром, чекаючи на стріли вояків, він перед цівками крісів усміхався і жартував зі своїм товаришем, якого також розстріляли трохи пізніше як Джованнія. Джованні був інтеліґентним, освіченим бандитом, членом партії анархістів.

— **Смертний присуд в Англії.** Англійський комівояжер Альфред Равс провадив гуляще життя, заплутався в ріжні скандальні історії, вліз у довги і стояв над безоднею. Бажаючи втекти від своїх гріхів, зірвати з минувшиною, він порішив спалити свій автомобіль разом з якимнебудь пасажиром, щоби влада думала, що це він згорів в автомобілевій катастрофі і щоби забула його гріхи, довги і т. д. Після цього мав Альфред Равс намір принятн інше імя й прізвище і почати життя наново. І справді, коли до його автомобіля сів невідомий добродій, він замкнув його, виїхав за місто і спалив автомобіль разом з пасажиром, а сам зник. Поліція арештувала його і пізнала, що згорів не Равс, але невідомий пасажир. Равса судили і на днях в місті Нортемптоні його засуджено на кару смерти. Після оголошення присуду Равс крикнув: „Я не винний", а одна з його численних жінок, яка була на салі розправи, крикнула: „О, мій Альфреде!" і зімліла. Вона зізнавала також, що Равс не винен і що автомобіль згорів з невідомим пасажиром випадково, через необережність тогож.

— **На монархістичнім індексі.** В Льондоні виходить в кількох мовах монархістичний журнал п. з. „Міжнародний Монархістичний Огляд". В останнім числі цього журналу читаємо, що монархістам заборонено читати твори кільканацяти відомих письменників, між ними заборонено твори Анатоля Франса, М. Горкого. Ромен Роляна, а як подає цей журнал, саме з таких причин: „Анатоль Франс шкідливий тим, що любив кпити собі з релігії й монархії, а свої шкідливі думки вмів прикривати гарною й остроумною формою; Максим Горкій, приятель Леніна і комуніст. Вартість його творів дуже сумнівна. Ромен Ролян своїми творами будить в слабих людей пацифістичні й антимілітарні настрої". Як бачимо, свобода думки і слова в монархістів у такій пошані, як і в комуністів.

— **Після землетрусу на Новозеляндії.** Останні відомости говорять, що від недавного землетрусу на Новозеляндії згинуло майже 800 осіб, а між ними є 6 трупів, яких годі розпізнати й усталити хто вони такі. Місто Гастінґс змінилось в одну руїну. В однім торговельнім будинку руїна присипала живцем 9 молодих дівчат. Деякі вулиці запались і на них видно великі щілини. В місті Напірі завалився шкільний будинок семинарії і всі учні й учителі згинули, або були ранені. Чудом зберігся ненарушений деревляний костел, великої історичної вартости, як зразок старинної архитектури. Другий, катедральний костел в Напірі завалився і під руїнами похоронив 12 старих жінок, які молились в костелі. Досі добули зпід руїн 70 осіб. І досі в Напірі чути легкі дрогання землі.

— **Вахмайстер жандармерії на шибениці.** Мадярський вахмайстер жандармерії Степан Амбрус убив свого часу в ночі дві поштові урядинички з Чалянти й ограбив пошт. уряд. За це його засудили на смерть і передучора в м. Нольварді присуд виконали. Вечором перед екзекуцією Амбрус запросив до себе ката Кочарека і питав його, чи це дуже болить, як когось вішають. Кат потішав його, що він має велику практику і повісить його так, що він і не почує. Цілу годину балакав засуджений з катом і гостив йоого папіросами. Відтак Амбрус цілу ніч молився, читав біблію і сповідався та ревне плакав. Коли його виводили під шибеницю, його не можна було пізнати: його лице було сіре як попіл, а очі запалі глибоко в голову як у трупа. Цікаве, що підчас екзекуції цього жандарма біля шибениці була присутна його мати і брат.

—o—

В ІМЯ ПРАВДИ.

Ще про комунікат Виділу Н. Т. ім. Ш.

У вчорашній редакційній замітці до комунікату Виділу Н. Т. ім. Шевченка зайшла через недогляд прикра стилістична похибка, яку на цьому місці справляємо. Редакційна примітка має звучати так: „Даючи місце повищому комунікатові Виділу Н. Т. Ш. на сторінках нашого органу, зазначуємо від себе, що не погоджуємось зі становищем Хв. Виділу Т-ва **в деяких** (вчора помилково було: в усіх) порушених комунікатом справах, зокремаж ніяк не можемо зрозуміти становища, яке заняв Хв. Виділ в останній точці комунікату".

—o—

З судової салі.

СМЕРТНИЙ ПРИСУД У ЛЬВОВІ.

У суботу вечором львівський суд після триденної розправи проти селян зі Старого Села (Любачівщина) Кондришина та Сарамаги, обвинувачених у вбивстві та співучасти в убивстві сел. Борискн видав такий присуд: **Присяглі потвердили щодо Кондришина питання про вбивство, тому його засудили на кару смерти (шибеницю). Сарамаґу увільнили від вини та кари.** Оборона зголосила касацію.

—o—

АМБАСАДОР СКШИНСЬКИЙ УСТУПАЄ.

„Ґлос Народу" повідомляє: Віденська „Райхпост" принесла вістку з Міляно, що польський амбасадор при Ватикані ґр. Влад. Скшинський зажадав від свого уряду, щоби його відкликав. На місце Скшинського прийде польський амбасадор у Парижі Хлаповський. **Зміна ця є в звязку з протестом українських епископів проти переслідування українського кляру в Польщі.** Той апель до папи мав згідно з бажаннями Польщі остати в тайні, а хоч про це старався амб. Скшинський, то останніми днями передістався до загального відома.

—o—

КАТАСТРОФА ВІЙСЬКОВОГО ЛІТАКА.

На полях с. Рики (Люблинщина) впав військовий літак і розбився зовсім. Пільот Бичковський згинув, обсерватор пор. Скальський ранений.

Дописи.

ДІТЬКІВЦІ, ПОВ. ТЕРНОПІЛЬ. **(Яку службу повинить у нас поліція).** В громаді Дітьківці, повіт Тернопіль, робить кожної ночі кількох людей варту. І так було в ночі 13. грудня 1931 р. Цеї ночі повинили варту: Сидір Скібеляк, Петро Ожга, Андрій Ожга і Михайло Підгайнюк. На провірку цеї варти прийшов до села постерунковий Зайонц з постерунку державної поліції в Ігровиці. Цей постерунковий враз зі Степаном Пончком та Іваном Мудиком (оба господарі з Дітьковець) пішов провірювати варту.

Коли прийшли до вартівників, то постерунковий Зайонц приказав Степанові Пончка, щоби той зажадав від вартівників в імени постерункового по чверть літри горівки; якщо, казав, вартівники горівку дадуть, то не будуть робити цеї ночі ніякої варти. Трьох із вище згаданих вартівників, а саме Сидір Скібеляк, Петро Ожга й Андрій Ожга враз з постерунковим Зайонцом

ють других на землю, толочуть ногами, пнуться по головах уверх і вже ось-ось мають досягнути стовп, коли сотні рук стягають їх до землі, під ноги. Серед великого натовпу бачите, як кілька голов висувається понад тисячі голов, а один з червоним лицем (не знаєте, чи від крови, чи від фарби) вже починає вилізати на стовп. Одні руки підпихають його вгору, другі стягають долову. Іще один рух ногами, і вже не досягнуть його руки противників. Та ні, таки досягнули, він шез десь під ногами юрби.

Але ледви його стягнули, а вже другий пнеться вгору по стовпі. Пнеться як вивірка. Сорочка на ньому пірвана, вже бачите і штани, тільки шматтятя з них висять. Але він пнеться руками і ногами. Ще один скорий рух і вже його не досягнуть.

Перемога.

На площі охкання жаху і викрики радости. Герой — сомофор досягає вершка стовпа, яких 15 метрів понад землею відриває прапор і вимахує ним над головами побіджених фрошів.

Лишилося ще здобути два прапори і перемога софоморів повна.

В цій боротьбі кількох звихнуло ноги, руки, рамена, потратили зуби. Їх ведуть або несуть до амбулянсу, де дають їм першу поміч.

Знов софомори зібралися на бой, а фроші поділилися на дві групи і обступили два останні стовпи.

Нараз на площі збентеження. Софомори громадою кинулися до входової брами і щезли з виду.

Ви довідуєтеся, що софомори зріклися двох останніх прапорів, бо і так мають перемогу.

Боротьба скінчена. Фроші побиті і принижені.

Хлопці беруться за рамена і вертають на кампус. Авта на вулицях звільняють свій біг, роблять їм дорогу. Помальовані, обдерті, покровавлені, зіпрілі, йдуть і співають університетські пісні.

Попри край вулиці їде якась „лейді" великим автом. В один мент її авто обсіли зелені фроші. Кількох сіло на радіяторі, кількох тримається одвірків, кількох причіпилося ззаду авта, ба навіть трьох чи чотирьох видрапалося на дах авта. „Лейді" сміється, хлопці сміються, всі сміються і ви з ними. Таких навантажених авт бачите кількадацять.

Похід задержується на кампусі. Там є кілька промов, кілька співів і всі розходяться домів після напруженої праці.

Ваш провідник, який минулого року скінчив університет, а тепер бере спеціяльний курс, робить свої завваги про теперішніх фрошів і софоморів. Він нарікає на деморалізацію молоді. За його часів, (перед трьома роками) софомори злобули всі три прапори, хоч фрошів було півтора разів більше. А коли він був фрошом, софомори ні одного прапора не зняли.

(Продовження буде.)

—o—

та громадським поліцаєм Петром Веренчаком пішли до місцевої коршми, купили там горівки та напивалися там всі разом. За те постерунковий Зайонц звільнив тих трьох вартівників від варти на цілу ніч. По пятниці (а було це між 10. й 11. год. вночі) постерунковий Зайонц враз з тими, з якими запивався в коршмі, пішов у село і почав записувати господарів за виходки за неувязнених псів. І так записав тоді постерунковий Зайонц господарів Івана Кирика та Василя Бородюха, за те, що коло одинацятої години вночі їх пси на їх власному подвірю не були на припоні. Івана Кирика, у якого постерунковий записав пса, покарало повітове староство в Тернополі двома добами арешту, а Василь Бородюх, у якого постерунковий таксамо записав пса, не був зовсім караний, бо пост. Зайонц казав, що відпише кару за пса, якщо Бородюх дасть за це миску меду. Василь Бородюх дав мід і не був караний. Дня 6. січня 1931. на самий Святий Вечір гр.-кат. обряду прийшов до села той самий постерунковий та враз зі Степаном Пончка пішов до Петра Нарольського, господаря в Дітьківцях. Десь коло год. 6—7. вечором надійшли попри хату Нарольського місцеві хлопці з вертепом, які колядували та збирали датки на церкву, і то за згодою священика та начальника громади. До тих колядників вибіг пост. Зайонц та почав кричати: „Банда, розейсьць се“. Постерунковий задержав усіх хлопців, а одного зпоміж них, Петра Луцика, забрав до хати Стаха Стружика, де відобрав від Луцика всі гроші, які колядники зібрали на церкву, а саме 11 зол. 66 сот. та список жертводавців. У міжчасі один з хлопців-колядників побіг до старшого церковного брата, Василя Мудика, а коли Мудик прийшов до хати Стружика, де був пост. Зайонц та почав постерунковому вияснювати, що колядники ходять рік-річно від непамятних часів колядувати по селі, і то без ніякого спеціяльного дозволу, тоді пост. Зайонц почав кричати: „Теґо року не бендзеце колендовaць, марш стонд, бо я вам заложе кайданкі“. Після того постерунковий пішов на село та стрінув по дорозі того самого церковного, старшого брата, Василя Мудика, який в хаті Стаха Стружика інтервенював у нього в справі колядників, пост. Зайонц приступив до Василя Мудика та без ніякої причини почав його тягнути в бічну вуличку. Коли Василь Мудик спитав пост. Зайонца, за що та куди він його тягне, то він відповів: „Не питай, відзіш муй карабін, я ці зараз нім шурни“. Василь Мудик вспів видертися від пост. Зайонца, а тоді пост. враз з Михайлом Нарольським, Степаном Пончка та Степаном Гавурським пішли пити до місцевої коршми. Того самого вечора пост. Зайонц ходив по хатах та приказував людям гасити світло, так, що люди не могли спожити навіть св. вечері. І так того вечора був постерунковий у багатьох господарів та криком і погрозами приказував гасити світло в хатах. Так було у господарів: Василя Іванцева, Андрія Ляля, Івана Мудика, Василя Мудика, Андрія Палашевського та інших. Питаємо вищу владу: Чи так воно має бути?

Виказ жертв

зложених на „Фонд Ветеранів“ у міс. жовтень-грудень 1930 р.

Інж. А. О. Антонович, Висічка 2·50, А. Баландюк, Чижів 9, А. Бачинський, Калуш 15, В. Бень, Запитів 16, д-р М. Бих, Копичинці 10, д-р Д. Блавацький, Бібрка 15, І. Благий, Борщів 20, о. М. Блажовський, Підгайці 1, В. Богонос, Городенка 2, С. Бріль, Тудорів 6, проф. І. Брикович, Тернопіль 10, о. І. Брикович, Кривеньке 8, О. Будний, Дубрівів 2, о. В. Венгринович, Ваньовичі 12, А. Вівчарик, Острог 2, о. І. Винницький, Залісці 12, Г. і О. Вовки, Шешори 12, В. Вороновський, Буськ 4, о. І. Гаврилишин, Лучинці 2, Б. Гадзевич, Дрогобич 3, д-р Г. Гарматій, Теребовля 15, д-р Т. Гвоздецький, Липиця Дол. 10, В. Глібовицький, Шешори 8, Т. Гоза, Перемишль 15, о. М. Головінський, Доброполе 12, учит. О. Горбатий, Олькуш 10, учит. М. Гординська, Ваньовичі 12, Т. Грицай, Ст. Стрілиська 9, д-р Гуркевич, Самбір зб. 129·95, д-р М. Ґарденький, Кути 5, Т. Ґоґоц, Борислав 9, проф. Ю. Ґопький, Нови Тарґ 1·50, М. Девоссир, Свеце 15, Ч. Добровольський. Луцьк 15, о. І. Дорик, Вільхівка 10, учит. І. Дубицький, Стрий 10, В. Дяків, Немирів 20, Д. Жук, Майдан Сіл. 3, О. Завадович, Примирівці 5, о. П. Задворняк, Деревляни 5, о. Л. Залужний, Запалів 10, д-р А. Запаітний, Теребовля 30, І. Зарицький, Дрогобич 6, І. Заяць, Перемишль 4, о. І. Зварич, Збараж 6, д-р П. Зволинський, Болехів 6, Ю. Зілинський, Борщів 9, М. Зубрей, Перемишль 6, Б. Кабарівський, Краків 9, О. Качанюк, Любомирка 3, С. Кордуба, Завада 8, А. Костирка, Стрий 6·35, П. Костюк, Руда Паб. 12, о. М. Кравчук, Негівці 3, П. Кривоносюк, Варшава 2, суд. В. Курилович, Підкамінь 9, д-р С. Кушнір, Яворів 8, С. Ласовський, Фільварки 3, Ю. Левицький, Осмолода 8, нот. канд. Я. Левицький, Винники 10, д-р М. Лепкалюк, Галич 5, О. Лис, Стрий 15, М. Литвинець, Жабинець 15, Р. Луцик, Дрогобич 2, П. Маґас, Борислав зб. 71·50, д-р В. Маковський, Лісько 15, О. Максимюк, Катовиці 10, М. Малицький, Шляхтинці 10, суд. Я. Марків, Бучач 4. В. Мацьків, Липиця 1, заст. нот. І. Медвідь, Ст. Самбір 15, О. Моровик, Красноїла 7·50, Л. Налуковий, Копичинці 9, П. Особа, Людвиківка 9, Г. Панас, Броди 15, д-р П. Пеленський, Ярослав 10, о. В. Подолянчук, Ступки 3, В. Побідинський, Перемишль 15, упр. шк. В. Понятишин, Левічин 10, о. Т. Прийма, Дуліби 20, О. Притика, Кожувкі 30, П. С. К. Стрий 42·70, д-р М. Пушкар, Ланьцут 8, І. Рачок, Глухів 4, д-р І. Рижій, Миколаїв н/Г. 12, П. Романівський, Дучимін 6, д-р М. Рожанківський, Калуш 60, П. Сікач, Стрий 3, д-р М. Сірко, Броди 15, інж. І. Скоропада, Тернопіль 9, П. Скочиляс, Сіхож 4, д-р Р. Слюзар, Микулинці 5, М. Смаль, Чортків 3, П. Смаль, Борщів 6, д-р І. Станько, Любачів 15, І. Стропький, Отинія 9, д-р Строцціпький, Ходорів 10, Ю. Татунчак, Порубе 5·50, М. Тимяків, Бабин 10, О. Третяк, Суд. Вишня 9, Л. Туркевич, Водяне 5, д-р І. Турянський, Коломия 9, Фещенко-Чопівський, Битом 5, д-р М. Фільц, Яворів 4, О. Хмара, Коломия 6, д-р Хробак, Перемишль 87·45, о. Е. Цегельський, Янів к/Тереб. 5, о. В. Чопей, Галич 3, д-р Е. Щуровський, Винники 5, д-р І. Яворський, Тернопіль 2, — зі Львова: д-р В. Бабій 9, проф. М. Бадлюк 10·50, П. Бакович 9, д-р І. Баран-Витанович 1, о. В. Белей 9, М. Біганський 4·50, д-р Р. Біляс 15, інж. М. Боднар 6, ред. О. Боднарович 6, М. Бонковський 12·50, д-р Д. Бречка 3, М. Бридинський 3, д-р Т. Бурачинський 9, В. Варивода 1·50, І. Василина 6, В. Васильків 3, д-р І. Вегера 3, І. Витвицький 1·50, С. Волошиновський 9, А. Гаврилко 6, дир. М. Гаврисевич 1, проф. С. Гайдучок 6, М. Галушинський 15, Ю. Галяревич 9, О. Ганицький 9, д-р С. Ганицький 3, В. Гафткович 3, Г. Гладкий 6, д-р Б. Гнатович 3, ред. Р. Голіян 3, О. Голинський 3, В. Головка 6, ред. М. Голубець 3, І. Грабар 6, І. Грещак 3, І. Громницький 2, Я. Гузар 1·50, М. Ґебус 1·50, д-р І. Ґижа 3, інж. К. Ґуран 3, д-р О. Степанів-Дашкевич 2, д-р Р. Дашкевич 3, Г. Дмитрів 3, інж. В. Дувало 9, В. Дуткевич 3, інж. Г. Еліяшевський 3, інж. Г. Иовик 1·50, д-р В. Калина 2, інж. М. Капуста 12, О. Карпінський 6, Д. Квасниця 6, В. Кипріян 3, М. Кисілевський 2, В. Кміцикевич 6, І. Коваль 1·50, Г. Ковч 6, д-р М. Коновалець 8, д-р В. Константинович 7·50, Я. Косонопький 6, О. Костик 6, В. Костик 6, М. Копко 5, інж. П. Копюба 3, д-р П. Кривуцький 7·50. В. Кубаєвич 6, В. Кудрик 6, М. Кузик 2, учит. Я. Кузьмів 2, Л. Кульчицький 3, Д. Кульчицький 3, О. Кутний 1, о. д-р В. Лаба 15, д-р О. Лаврівський 4. І. Лада 3, В. Левицький 3, О. Лемішка 3, Л. Лепкий 9, Ю. Лещій 6, д-р Лужницький 6, О. Луцький 30, С. Маґаляс 9, д-р Б. Макарушка 3, проф. Г. Макітра 3, д-р Л. Максимонько 7·50, о. О. Малиновський 5, Я. Маренін 3, інж. А. Мельник 6, М. Мельничук 6, П. Мечник 4, Т. Миссак 3, В. Мриглоцький 3, дир. А. Мудрик 9, д-р М. Музика 7·50, О. Навроцький 6, дент. Я. Насс 4, д-р І. Німчук 6, Л. Огоновський 4, д-р Я. Олексишин 4, інж. І. Ольховий 6, В. Онуфрик 3, М. Павлюк 6, І. Пак 1, В. Палків 12, інж. А. Палій 9. П. Палійчук 6, В. Паньків 10, д-р Я. Пастернак 6, З. Петрів 9, П. Петрик 6. К. Плетінка 3, інж. Б. Попович 6, Т. Пявка 15, О. Радловський 40. інж. Р. Раковський 6, радн. Рожанківський 15, інж. З. Рудик 9, І. Рудницький 3, М. Рудницький 9, інж. Л. Савойка 1.50, І. Семянів 2·50, інж. А. Сербин 4, Я. Скопляк 6, д-р Б. Стернюк 2·50. І. Стернюк 6, М. Струтинський 1, інж. М. Творидло 9, апт. М. Терлецький 30, ред. І. Тиктор 9, С. Триш 3, С. Трусевич 3, проф. Л. Турчин 2, С. Український 4, В. Фарміґа 3, І. Дедак 3, М. Хархаліс 3, д-р М. Холевчук 3, Е. Храпливий 6, д-р П. Цимбалістий 6, А. Чір 3, д-р М. Чубатий 6. дир. П. Чубатий 6, ред. Л. Чубатий 2, дир. Ю. Шепарович 5, інж. Юрій Шепарович 2, інж. Л. Шепарович 15, Ю. Шкрумеляк 2, д-р В. Щуровський 3, К. Єзерський 9, д-р В. Юзвак 11, З. Юзичинський 6, М. Юркевич 3, Л. Ясінчук 3, д-р Е. Янкевич 9.

—o—

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз“ платив кооперативам дня 7. лютого 1931 року: масло експортове і десерове пріма за кільо 4·30 зол.; літра молока 34 сот.; літра сметани 1·60 зол.; копа яєць 7·50 зол.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:
Понеділок, 9. лютого, година 7·30 веч. „Пташник з Тиролю“.

Театр Ріжнородностей (в Нар. Домі):
Понеділок. 9. лютого, година 7·30 веч. „Людина з текою“.

Малий Міський Театр:
Понеділок, 9. лютого, година 7·30 веч. „Пригоди Ч. А. Ццівa“.

Кіна.

АПОЛЬО: Звукова фільма: „Вітер від моря“ (Ст. Жеромського).
КОЛЬОСЕЙ: „Залізна маска“ (Дуґл. Фербенкс). „Капітан Леш“.
ЛЕВ: Звукова фільма: „В путах брехні“ (Янінгс).
МАРУСЕНЬКА: Звукова фільма: „Монте Карльо“.
ОАЗИ: Звукова фільма: „Парада Парамавнту“ (Моріс Шевальє).
ПАЛЯС: Звукова фільма: „Золота молодь“.
ПАН: „Фараонова жінка“ (Янінгс).
ПАСАЖ: „Під маскою бандита“ (Гут Ґібсон) і додатки
ПРОМІНЬ: „Христина“.
ФАТАМОРҐАНА: „Білий капітан“. „Серце вуличниці“.
ХИМЕРА: „Нині танцює Маріета!“
СТИЛЕВЕ: „Жертвенна ніч кохання“. „Пострах бандитів“.
УТІХА: „Краса життя“. Ст. Жеромського).

Програма радіо.

Понеділок 9. II. 1931.

Варшава (1411,7) 16·15 Програма для дітей. **Гельсінгфорс** (221,4) 18·30 Слухowище. **Льондон** (356,3) 13·00 Балляди і скрипка. **Букарешт** (394,2) 20·00 Саксофон. **Берлін** (419) 16·30 Концерт. **Рим** (441,2) 17·30 Концерт. **Прага** (486,2) 18·20 Німецька авдиція. **Відень** (516,3) 15·20 Концерт. **Харків** (937,5) 19·00 Український концерт. **Ленінград** (1000) 16·30 Музика.

Вівторок, 10. II. 1931.

Варшава (1411,7) 12·10 Ґрамофонові плити. **Гельсінгфорс** (221,4) 17·25 Фортепяновий рециталь Варії Ліндштедт: Шопен, Ґріґ. **Талін** 19·05 Концерт. **Берлін** (419) 19·00 Макс Гальбе читає власні твори. **Стокгольм** (435,4) 17·00 Музика. **Рим** (441,2) 17·00 Концерт солістів. **Прага** (486,2) 19·30 Саксофон. **Відень** (516,3) 20·00 Арії, пісні, дуети. **Будапешт** (550,5) 12·45 Мужеський хор. **Харків** (937,5) 15·00 Концерт.

Середа 11. II. 1931.

Варшава (1411,7) 16·15 Програма для дітей. **Гельсінгфорс** (221,4) 18·40 Хор (мадярські пісні). **Льондон** (356,3) 17·30 Концерт. **Берлін** (419) 18·05 Французька музика. **Рим** (441,2) 12·45 Музика. **Прага** (456,2) 20·00 Трансмісія з Будапешту. **Відень** (516,3) 15·25 Капеля Сільвінта. **Будапешт** (550,5) 12·05 Російська музика **Харків** (937,5) 15·00 Концерт.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Кооп. Український Театр у Львові. Український Театр І. Тобілевичя в Станиславові.

Бережани:
9. II. „Церковна Миш“.
10. II. „Гарна Олена“.
11. II. „Жінка, яка забила“.
12. II. „Ревія“.
13. II. „Меді“.
14. II. „Пірвання Сабінок“.
15. II. „Маруся Богуславка“.

Хор „Дрогобицький Боян“ улаштовує в Стрию, дня 19. II. 1931 р. — Великий концерт української пісні. 1454 1—5

Перший фотоаматорський курс у Львові. „Українське фотографічне Т-во“ розпочинає, дня 10. II. 1931 р. в годині семій веч. у лябораторії „Фото Радіо Палас (пл. Марійська 8) перший у нас фотоаматорський курс. — Зголошуватися між 12—14 у Д. Фіголя, Марка 20. І пов.

З Українського Технічного Товариства у Львові. Продовження відчиту інж. Франка Петра на тему: „Початки життя на землі“ відбудеться в середу дня 11. п. м. в год 18. в домівці Товариства, Ринок 10. II п. Гостям раді. 1455

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Видавничої Спілки „Діло“, Львів. Ринок ч. 10.